
Štěňátko a Terezka

Copak se to najednou objevilo pod keřem?

Seděl jsem pod keřem a třásl jsem se. Asi jsem pod ním i usnul. Ale teď se jen třesu a nemůžu přestat. Vůbec to nechápu. Co se stalo? Ještě včera jsem byl v pelíšku, měl misku s jídlem, a teď jsem někde venku, kde to vůbec neznám, nikde nikdo, mám hlad a žízeň a hrozně se bojím. Čeho? Všeho. Protože nevím, co se děje a co mám dělat.

Abyste věděli, jsem pes. No, pes ze mne teprve bude. Jsem psí mimino, je mi jen pět měsíců. Vím, že jsem měl maminku a tři sourozence, maminka krásně voněla a hřála a krmila mě mlíčkem a olizovala mi břicho, já jsem si žil jak v ráji. A pak jednou přišli nějací velcí lidé s dvěma mláďaty, teda s malými holčičkami, prohlíželi si mě i sourozence a něco si o nás povídali. To víte, byl jsem zvědavý a chtěl jsem si je očichat, tak jsem vylezl z pelíšku a hurá k nim.

Asi se jim to líbilo, protože se smáli a říkali: „To je čipera, ten se nám líbí, toho si vezmeme.“ A tak jsem se ocitl v novém domově. Měl jsem hezkou látkovou boudičku, misku na jídlo, misku s vodou a hračky. Jenže najednou je všechno jinak.

* * *

„Vrrr, haf,“ ozvalo se za mnou. Vyděsil jsem se, až jsem nadskočil. A když jsem se otočil, tak bych tu nejradši nebyl. Natahovala se ke mně strašlivě velká hlava obrovitého psa, ježatého, podivně šedého.

„Počkej, mrně, zůstaň v klidu, jen si tě očuchám. Nesežeru tě, neboj.“ Jak pravil, tak udělal. Nevěřili byste, ale ta jeho palice byla snad dvakrát větší než já. „Jsem moc velký, víd?“ zaburácelo mu to v krku. „Tak abys věděl, jsem tak velký proto, že jsem největší pes ze všech. Jsem totiž vlkodav, víš? Ale přestože ze mne jde hrůza, tak jsem hodný.“ Docela hezky voněl a cítil jsem z něj teplo.

„Kde ses tady vzal, mrně? A co tu chceš dělat? Víš, je to sice tvoje věc, ale já tady o všem vím. Kde se co šustne, nic mi neunikne. Tak povídej. Já mám teď čas. Ty asi taky, víd?“ natáhl se na zem, hlavu si položil přes přední tlapy a zvědavě se na mě díval.

„Když já tomu vůbec nerozumím,“ vzdychl jsem.

„My psi spouště věci nerozumíme. Ale nic si z toho nedělej, lidi na tom nejsou o moc líp,“ prozradil mi. „Prostě začni povídat, já si to nějak přeberu.“

„Víš, vlkodave...“ Pes zvedl hlavu a začalo to v něm bublat a rachotit a buráčet a celý se otrásal. Už zase mě vyděsil. Aha, on se směje. Ale proč? Vždyť jsem sotva začal.

„Neříkej mi vlkodave. Jmenuji se Max, protože jsem největší, víš? Nám psům dávají lidé jména. Vlkodav je označení psí rasy. Ty budeš...“ naklonil hlavu na stranu a přemýšlel. „Řekl bych, že ty budeš nejspíš... taková pěkná pouliční směs. A jak se jmenuješ?“

„Já asi žádné jméno nemám,“ řekl jsem smutně. „Nebo jsem si ho nestačil zapamatovat. Vlastně jsem jich měl víc. Volali na mě Ťutínek, Myšička, Meduška, někdy Počuránek, pak taky Zmetku...“

„A jéje, tak se mi zdá, že jsi měl pořádný kus smůly,“ politoval mě Max. „Jsem jedno ucho.“

Měl jsem opravdu smůlu. A nejdřív to vypadalo hezky. Ti lidé si mě vzali k sobě domů. Ukázali mi pelíšek na spaní, provedli mě bytem, no to bylo vůní a pachů, hned jsem k tomu musel taky něco přidat, a už byl oheň na střeše.

„Jako kdybych to neříkal,“ zlobil se pán. „Už tu máme problémy.“

Paní hned příběhla s hadrem a tu loužičku po mně utřela. Vyčínila mi, že takhle se pejsek nechová, a poslala děvčata, ať se jdou se mnou projít kolem

domu. „Tady máte igelitový sáček, kdyby kakal, tak ten bobek seberete rukou v sáčku a hodíte do koše, jasné?“ Děvčata se na sebe ušklíbala a za chvíli jsme byli venku. Všude bylo moc nových věcí a já nevěděl, co dřív. A když jsme byli zpátky v bytě, tak jsem si uvědomil, že jsem se venku zapomněl vyčurat.

„Víš, Maxi,“ obrátil jsem se na svého nového – jak jsem doufal – kamaráda, „ono toho na mě bylo nějak moc. Nové prostředí, čtyři noví lidé, stýskalo se mi po mamince, a co bylo nejhorší...“ Hm, bylo to sice nejhorší, ale teď nevím, jestli to tady pod keřem není ještě horší.

„Ano? Co bylo nejhorší?“ pobídl mě Max. Opravdu pozorně poslouchal.

„Já jsem byl pořád hrozně ospalý. Ty dvě holčičky si se mnou pořád hrály. Hned jak přišly ze školy, šly se mnou ven, tam se mnou běhaly a učily mě přinášet míček a já už ti někdy sotva pletl nohama. A když jsme přišli domů, tak si se mnou zase chtěly hrát. Já bych si tak rád trochu zdříml i odpoledne a k večeru, ale to prostě vůbec nešlo. V noci a dopoledne jsem to spaní nedo-
hnal. Nestačilo mi to.“

„To je opravdu špatné,“ pokýval hlavou Max. „Každý pes potřebuje vydatný spánek, natož mrně jako ty.“ Po pravdě se mi to „mrně“ moc nelíbilo, ale vůbec jsem si netroufl Maxovi odporovat. Vždyť nikoho jiného nemám!

„Tak to šlo den za dnem a problémů přibývalo. Přiznám se ti, že občas jsem se zapomněl a udělal jsem loužičku. A párkrát taky bobek. Jenže já už to nemohl vydržet. Opravdu! Nejhorší bylo, že do toho vždycky šlápl pán, ono to na té jejich podlaze nebylo vidět, tak jsem byl klidný, že to ti lidé taky neuvídí. Jenže jsem se spletl.“

„Soudím, že nastal pořádný cirkus,“ odhadoval Max.

„Jo,“ přiznal jsem nešťastně. „Pán strašně nadával. Uběhlo několik týdnů a pán a paní se pořádně pohádali. On křičel, že věděl, jak to dopadne. Doma je jenom nepořádek, ta paní jen o to víc uklízí a občas se mnou chodí ven, protože holčičky mají najednou strašně moc úkolů, ačkoliv slibovaly, jak se o pejska budou starat, ale jen co ten čokl – to jsem měl být já, chápeš, Maxi? – přijde z procházky domů, na úkoly zapomenou a jen si s ním hrají a nedají mu trochu klidu... v tom jsem s ním souhlasil.“

Max soucitně pokýval velkou hlavou. „Na začátek psiho života to moc dobře nevypadá. Čenichám, čenichám, že ten největší malér teprve přijde.“

„Šlo to od desíti k pěti. Pán a paní se pořád hádali a začali říkat, že takhle to dál nejde. Že se to musí řešit. Já jsem byl nevypalejší a nevypalejší, občas se mi stalo, že jsem usnul s čumákem v misce jídla. Ne teda na dlouho, protože mě hned probral hlasitý smích, jak se mi ty holčičky smály. Mně už ti skoro i přestalo chutnat a připadal jsem si jak mátoha.“

„To se tě ti dospělí nezastali?“ podivil se Max.

„Ale jo, aspoň zpočátku. Jenže ty holčičky byly hrozně neposlušné a odmlouvaly. Potom si vymyslely novou hru...“ Ani jsem nevěděl, jestli to mám Maxovi vůbec povídat, jak jsem se styděl.

„Na co přišly?“ zpozorněl Max.

„Představ si,“ kdybych byl člověk, tak zrudnu, ale my pejsci se červenat neumíme, „ty holčičky mě začaly oblékat do oblečků na panenky a fotily si mě mobilem a dávaly to někam na... já ti nevím, ale končilo to ‚buk‘. Nejspíš ty fotky všely někam na strom, nemyslíš?“

„Aha,“ dovtípil se Max. „Dávaly je na Facebook. To ti někdy vysvětlím, jen ti zatím řeknu, že tvoje fotky v oblečkách pro panenku viděly spousta lidí.“

Až jsem leknutím nadskočil. „Tak to mám pěknou ostudu!“ nařikal jsem.

„Ne ne, spíš tomu bude přesně naopak. Lidem se takové obrázky většinou moc líbí. My psi to sice nechápeme a takovéhle opičárny odsuzujeme, jenže zatím je to tak a nic s tím nenaděláme. Vrať se ale k svému vyprávění.“

„Ono už se chýlí k závěru. Jak na mě pořád navlékaly různé šatičky, tak zapoměly, že nejsem gumová panenka. Občas jsem vykvikl, protože mi zkroutily tlapku nebo mě někde něco škrtilo, to je teda paní okřikla, jenže klid byl jen chvíli. Víš, Maxi, já už jsem měl dojem, že to nevydržím. Chtěl jsem trochu spát, jídlu už jsem moc nedal a ty dvě mě pořád takhle otravovaly. Když mi zase zkroutily packu, tak jsem už opravdu zoufale zaječel, zavrčel a vycenil zuby. A jak jsem hodil hlavou, tak jsem jednu tu holčičku škrábl zubem na ruce. Já jsem opravdu nechtěl! Věříš mi, Maxi? Vždyť já jsem se taky lekl, nechtěl jsem jí ublížit, jen jsem nevěděl, že má ruku tak blízko.“ Odmlčel jsem se, znovu jsem to prožíval a nebylo mi při tom dobře. Chtělo se mi plakat a výt.

Max to asi poznal, protože navrhl: „Já to zkusím dokončit za tebe, ano? Ta holčička strašně plakala, ačkoliv se jí na ruce objevila sotva jedna kapička krve. A křičela něco o ošklivém a zlém psovi. Totéž křičel ten pán. A pak

s tebou sedl do auta, zastavil kousek odtud a šel se s tebou projít. Házel ti míček, pořád dál a dál, a ty jsi za ním utíkal a přinesl mu ho zpátky, až jsi najednou zjistil, že není komu ho přinést.“

To už jsem zoufale naříkal, protože Max měl pravdu. „Jak to víš?“ zakňoural jsem.

„Inu, hochu, už jsem něco viděl a slyšel, víš? Nemají všichni pejsci štěstí na hodné páníčky. Nebreč,“ napomenul mě a přátelsky mi olízl ucho. Tím mě rozplakal ještě víc. Vždyť on měl víc rozumu než ti lidé, kteří si mě pořídili, a protože nerozuměli tomu, co potřebuji, tak se mě zbavili. Vyhodili mě a bylo jim úplně jedno, co se mnou bude.

„Anebo breč,“ opravil se Max. „Máš na to právo, chlapče. Jen pak přestaň. Začíná ti nový život a ty ho musíš zvládnout. Slibuju, že ti pomůžu. Hlavně věř, že to dobře dopadne. Cítím to v kostech.“

„Jenže co mám teď dělat?“ zeptal jsem se hlasem plným pláče, ale už jsem nebrečel. Nechtěl jsem se před Maxem chovat jako mimino. „Mám hlad a žízeň,“ přiznal jsem. „A kde budu spát?“

Max se zamyslel. „Už to mám. Jedno po druhém vyřešíme. Spát zůstaneš pod keřem. Má nízké větve, je tu naváté staré listí. Pršet nebude, protože před deštěm mě vždycky bolí kyčel. My velcí psi máme se zadníma nohama ke stáří potíže.“

„A...?“ Nechtěl jsem Maxovi opakovat, že mám hlad a žízeň. To mám jíst trávu?

„To víš, moc luxusní to nebude, ale pořád lepší něco než nic. Za keřem je louže. Já si z ní taky občas líznu, tak se neboj. A když jsem šel sem na obhlídku, tak jsem potkal půlku housky. Nechal jsem ji ležet, protože mě moji lidé naučili, že venku nemám nic k jídlu brát do tlamy a taky si nemám brát nic od jiných lidí. Hned tam skočím a tu housku ti přinesu.“ Max jen doufal, že si housku mezitím nepřivlastnil jiný hladový pes.

Nakonec jsem tedy opravdu přečkal noc pod keřem a spal jsem jako zabítý. Předtím jsem si pochutnal na housce, ukázalo se, že v ní je plátek sýru. Vody v louži bylo pořád dost. Max mi přikázal, ať se zpod keře nehnu na krok. Do poledne přijde a budeme přemýšlet, co dál.